

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1104

11.05.2024 (135)

Михаел Кюнел

Втората революция Том II: Народната държава

Част 1

ПРЕДГОВОР

"Народната държава" е вторият том от програмните ми текстове за предстоящата Втора революция.

Първият том, "Вяра и борба" (Glaube und Kampf), се занимаваше предимно с миогледа на националсоциалистите от по-младото поколение; този път става дума за формата и дизайна на новия Райх на всички германци.

Основното ни искане в ежедневната политическа борба е:

"ВДИГНЕТЕ ЗАБРАНАТА!"

Защото без свободно развитие на обновената Националсоциалистическа германска работническа партия няма да има национално възраждане. Тази цел, безспорна в кръга на другарите, обаче все още среща широко неразбиране сред широката общественост:

Расте недоволството от закостенялата партийна система, а националсоциализмът все повече се разглежда в положителна светлина. Но човек е твърде склонен да гледа на националсоциализма като на форма на

управление, изчезнала безследно през 1945 г., а не като на идея, която има отговор на проблемите на настоящето и бъдещето. Така нарастващият интерес към Адолф Хитлер, неговата идея и неговата държава е по-скоро исторически, отколкото политически. Трябва да променим това, ако искаме да бъдем приемани сериозно като революционна сила сред хората.

Вече не искаме да ни възприемат като "фетишисти на униформи", като "арлекини на Хитлер", опровергаваме лозунга на духа, стоящ вляво. Ние планираме революцията отдясно и показваме традицията и трансформацията на едно живо движение, чиито мечти не са погребани:

Мечти за закон и свобода, за жизнено пространство и световна власт, за раса и нация, за Западния свят и окончателното решение на еврейския въпрос, за третия път отвъд капитализма и комунизма, за Volksgemeinschaft der Deutschen.

Искам да превърна тези мечти в солидна форма в рамките на този втори том, не за да създам догма - ние не сме слепи догматици - а за да очертая контурите на една нова, по-красива Германия. Не се занимавам с държавна философия, не изготвям правителствена програма; но както беше необходимо да представим наново принципите на нашата идея, без да превръщаме миогледа в идеология, така трябва да представим и идеите си за националсоциалистическата народна държава на бъдещето, но без по този начин да принуждаваме едно многолико народно движение да се вкара в усмирителна риза. Детайлите са оставени на революционното развитие, но принципите трябва да бъдат изразени.

Някои другари може би ще ме обвинят, че искам да фалшифицирам или да тълкувам по нов начин истините и идеите, които са заложили за всички времена в "Майн Кампф". Нищо не може да бъде по-далеч от моето мнение!

Лидерът Адолф Хитлер, неговото дело и живот, е и остава най-висшият авторитет и недостижим модел за подражание за всеки истински националсоциалист, - но времето не стои на едно място; една идея и едно движение трябва да могат да се променят, без да се отказват от принципите си заради това; Католическата църква ни е показала това в продължение на векове.

И ние - националната и социалистическата младеж в една окупирана и разрушена страна - имаме право да мислим за пътя към победата. Носталгията не може да замени политиката!

Затова избрах този термин за подзаглавие:

Националсоциализмът между Луи Наполеон и Мао Дзедун, което може да се стори отблъскващо за някои стари участници в кампанията. Разбира се, не твърдя, че племенникът на великия корсиканец и успешният китайски революционер са били националсоциалисти, въпреки че със сигурност има допирни точки с бонапартизма и маоизма. Но става дума за нещо друго:

Втората френска империя на Луи Наполеон е доказателство за това, че един велик герой - въпреки провала си в политиката на властта - може да вдъхнови по-малките внуци за успешна реорганизация.

Но Мао Дзедун ни доказва, че не е задължително революцията да завърши със сита, доволна от себе си "нова класа" от бюрократични партийни чиновници. Той показва на революционерите по света, че една постоянно обновяваща се партия може да прогони надвисналата опасност от реакция. Но третият политически модел за подражание при оформянето на сияйното възраждане на нашия Райх трябва да бъде Ернст Рьом, началник на щаба на SA, който създаде концепцията за "втората революция" и даде живота си за нея.

Но всичко това придобива смисъл само на фона на титаничната фигура на Адолф Хитлер и спомена за Великия германски райх, който в продължение на дванадесет години е изпълнявал копнежа на германците - копнежа за величие, достойнство, слава, свобода и социална справедливост - и който е паднал заради превъзходството на враговете и предателството на реакцията. Наследството на нашите бащи живее в нас.

Един ден денят на отмъщението ще дойде!

В някои отношения ще повторя това, което вече бях казал във "Вяра и борба", но сега го виждаме в друг контекст; в останалата част д-р Гьобелс ни научи, че истината не може да се казва достатъчно често.

Пиша тези редове по време на престоая си в затвора и осъзнавам опасностите, които крие моето открито слово.

Но аз съм свободен по рождение! Аз съм германец, а не окупационен републиканец! Какво ме интересуват политическите усмирителни ризи на победителите от 45-та година? Аз казвам своето мнение!

Става дума за Германия. Кой иска страхливо да се отдръпне?

СЛЪНЦЕТО НИКОГА НЕ ЗАЛЯЗВА НАД НАС!

1. ДЪРЖАВАТА

"Империята е мир!" - Луи Наполеон

Исторически пример: Втората империя

През 1815 г. Наполеон претърпява окончателно поражение.

Битката при Ватерло - от страна на Франция така или иначе само клане на млади, неопитни момчета и стари ветерани от продължилата с години европейска война - е загубена; великият корсиканец е прогонен на остров Света Елена, където умира горчив и самотен години по-късно.

С поражението му, със смъртта му - изглежда - умряха и мечтите му. Могъщата Френска империя, която беше обхванала с война цяла Европа и в крайна сметка доминираше над нея, беше разбита. От него не остана и следа. Символите, титлите и идеите на Наполеоновата империя бяха забранени в цяла Европа - дори в победената и унижена Франция. Орлите лежат в праха на историята, погребани под реките от кръв и проклятията на победителите.

Маршалите и сановниците на империята са преследвани и живеят мизерно, освен ако не служат на системата, която победителите са определили за Франция - режима на Анклен, реакционното кралско управление. Престолонаследникът, единственият син на Наполеон, е отгледан като австрийски принц и умира млад.

Французите, които са били господари на континента под управлението на императора, които ентусиазирано са подкрепяли своя император в дните на слава и успех, дори почти до края, са били обезкървени. Масата от армията му бе останала в Русия, гвардейците се бяха жертвали в последната битка - без успех и сякаш без цел. Стотици хиляди от най-добрите бяха паднали и въпреки това императорът беше загубил.

Във Франция се говореше за манията по Цезар, за кървавия звяр, за мегаломана, който е пожертвал народа си заради необуздана лична амбиция, заради суетна жажда за слава. Онези, които все още надигаха глас в защита на предишния режим, изчезнал безследно, заличен от лицето на земята, бяха застрашени да бъдат разкъсани от общественото мнение или от привържениците на Реставрацията. Малко бяха верните на императора, без смелост и без надежда. Империята - тя бе просъществувала само десет

години - бе мечта. Неизпълним копнеж за малцина верни, изстрадан кошмар за повечето. -

Години по-късно, когато ковчегът на императора е пренесен от остров Света Елена в Париж, настроението сред хората се променя. Старите викове *"Да живее императорът! - Да живее императорът!"*

Братята и маршалите на великия покойник стоят пред ковчега в историческите си униформи. Но това беше само меланхолия, а не бъдеще. Виковете на тълпата - в никакъв случай не мнозинството от народа - бяха за един мъртвец, от чиито победи е останал само споменът. Нямаше наследник и надежда за ново начало. Как трябваше да изглежда то?

Всички европейски държави се бяха съгласили никога повече да не търпят Наполеон начело на френската нация; те подкрепяха с всички сили развратеното кралство. Тази система не беше особено популярна сред народа, но гарантираше известно благоденствие, икономическа стабилност и мир. И непрестанно предупреждаваше за тежките последици, които неминуемо ще последват бонапартизма, донесъл вече веднъж катастрофа на нацията. Всяко движение на слабите групи, верни на императора, беше смазвано. Народът остана безразличен.

По това време в далечна Швейцария се намирал един млад мъж, който имал необичайни, луди мечти; родният му език - френският - говорел със странен немски акцент и във Франция му било забранено да влиза. Името му е Луи Наполеон, племенник на императора.

Той не беше гений, но не и глупак. Не беше завладяваща, всепоглъщаща личност като чичо си, но имаше смелост: смелостта да полудее! Защото не беше ли лудост от страна на този млад авантюрист да претендира за френския императорски престол? Повечето хора само се смееха, някои наблюдаваха действията му с подозрение, само няколко хиляди души му вярваха:

Ветерани от Наполеоновите войни и няколко млади хора, които смятаха, че се задушават в задушната буржоазна епоха на отминаващото кралство. Смешниците са били прави: два нелепи опита за преврат на принца се провалят с гръм и трясък; вторият води до ареста му и дългогодишен затвор, от който той най-накрая успява да избяга в чужбина, оставяйки зад себе си руините на мечтите си.

Тридесет години след края на Империята стабилността на Реставрацията започва да се разклаща. Икономическите трудности нарастват, работниците и

младежите се бунтуват, кралят бяга.

През 1848 г., 33 години след Ватерло, революцията побеждава.

Бонапартистите са само част от това революционно движение за свобода и в никакъв случай не са най-големите. По-скоро едно малко малцинство от мечтатели и авантюристи, но забраните най-накрая бяха паднали! Все още едва ли някой е смятал, че възобновяването на империята е възможно - само малцина са го желали, но на бонапартистите вече е било позволено открито да отбелязват постиженията и величието на мъртвия император и през тези месеци Наполеон най-накрая се превръща в национален герой. Той остава такъв и до днес.

Президентските избори през същата година донесоха сензация за младата република. Нито една от многобройните политически групи в страната не очакваше

това

:

Луи Наполеон, когото почти никой във Франция не познава лично, чиито последователи се появяват открито за първи път след десетилетия на забрана, който дотогава е привличал вниманието на французите само чрез неуспешни авантюри, е избран за президент с огромно мнозинство! "Франция не избра човек, а име - Наполеон", заявиха политиците.

Но последваха още усещания. Чуждите сили, изненадани и шокирани, бяха безпомощни пред осъществения факт. Те заплашиха, че ще приемат един президент Наполеон - но никога император Наполеон.

"Империята означава война!" - казваха те и това беше повторено милион пъти във Франция от противниците на принца-президент. За всички тях Империята означаваше: война, разширени граници, постоянни сражения, покорена Европа, обновена световна империя в римската традиция. Чуждите държави не можеха да приемат това, а самите французи се страхуваха от ново издание на войната за изтребление на всички държави срещу една Наполеонова Франция.

На принца-президент, изглежда, му оставаха само два пътя:

Луи Наполеон успява да поеме наследството на чичо си там, където той се е провалил, и да започне войната. Малцина щяха да го последват, ако той не беше наследил военния гений на императора. Как би могъл да се надява да победи там, където великият мъртвец е бил победен?

Вторият начин е да се откаже от императорския престол и да превърне

бонапартизма в демократично републиканско движение. Това щеше да бъде отказ от основите.

Наполеон на Луи избира третия път, което зашеметява всички, осигурява му място в историята и го превръща в политически модел за подражание за нас, националсоциалистите. Той пътува из страната си, за да насърчи подновяването на Наполеоновата империя. Но всяка негова реч завършвала с предизвикателната, на пръв поглед звучаща невероятно декларация: **"Империята е мир!"**

Луи Наполеон не предаде великото наследство, на което се чувстваше посветен, а само понесе последствията от поражението на чичо си, без да засегне славата му или да промени целите си:

- Франция като велика сила - но благодарение на икономическия успех и техническия прогрес.
- Променете границите - но чрез икономически и политически натиск.
- Франция като решаваща сила на континента - но чрез умела дипломация.
- римска традиция - но без война.

"Империята е мир!"

Луи Наполеон припомня големите вътрешни постижения на императора - администрацията, правораздаването, повишаването на самосъзнанието и самочувствието на народа, националното единство и ентузиазъм - и обещава да ги надгради.

"Империята е мир! Аз, както и Императорът, трябва да извърша големи завоевания", каза принцът президент и след това говори за изкореняването на бедността, техническия и икономическия прогрес и вътрешното величие на Франция.

През 1852 г. Луи Наполеон отменя републиканската конституция и на референдум огромното мнозинство от французите го назначават на императорския престол. Той се нарича Наполеон III. Чуждите държави запазват мълчание. Невъзможното било постигнато:

37 години след пълното поражение и остракирането на Наполеон, Франция отново има император от рода Бонапарт!

Останалото е история. По време на империята, която остава стабилна до военното си поражение от Германия през 1870 г., Франция постига огромен напредък. Появява се модерният Париж, железниците, отварянето на страната, индустриализацията, десетилетната роля на арбитър на континента. Луи Наполеон не е бил гений, но е изпълнил дълга си на френски патриот и на наследник на велик човек. Никакви паметници не свидетелстват за него, той е забравен.

Но великият Наполеон, на пръв поглед неуспешен император, е смятан за най-великия французин на миналия век - и вероятно е бил такъв. Онова, което той започва, а племенникът му продължава, започвайки от нулата, оформя Франция като Велика нация.

Право и свобода

В живота на една нация има три нива на политика:

- Историческата задача и смисълът на живота на нацията
- Управлението на държавата, администрацията и икономиката
- Оформянето на личната сфера на живот на отделния гражданин.

Когато мислим за националсоциалистическата народна държава, първото ниво - смисълът на нашето историческо съществуване - ни се налага. Както отделният човек се отчайва от щастieto и живота си, ако не успее да го изпълни със смисъл, така и една нация изпада в самоунищожение, ако се заблуди относно историческата си мисия, не вижда повече смисъл в себе си или различно усеща борбата за душата на масите.

Това състояние на нещата е видно в демократичните режими на Запад. Те наричат себе си "плюралистични общества", т.е. предоставят - макар и само на теория - пълна свобода на всяко политическо, идеологическо и религиозно убеждение. В нашето изследване на либералния капитализъм вече установихме, че тази свобода е силно ограничена например във ФРГ:

Съществува така нареченият "Свободно-демократичен основен ред" (СДПО), който трябва да бъде задължителна основа на окупационното германско общество и по този начин създава либералната идеологическа държава. В действителност FDGO служи само за запазване на малък слой чужди на народа елементи във властта.

Докато демократите ежедневно пренебрегват собствените си принципи -

например основното право на свобода на мненията и събранията - реалните права на обикновените хора напълно отсъстват - например правото на труд - а чувството за национален живот дори не се опитва да бъде осъзнато, тъй като заповедта за обединение от Основния закон е напълно изоставена в практическата политическа работа.

Въпреки че Основният закон не е съвсем лош дори на теория, той определено не е подходящ за обща идеологическа основа на нашата нация. Поддържането на властта от една управляваща клика без визия и без цел не може да бъде задължителна основа.

Оставащата свобода, която могат да използват такива групи, в които системата не вижда враг, а само един вид придворен шут, обаче е достатъчна, за да попречи на единството на нашия народ и така да го остави да се носи безпомощно по скалите на бъдещето.

Следователно за нас, националсоциалистите, правната и социалната система на Запада може да има само инструментално значение. Ние признаваме законите на демократите в желанието да ги премахнем, за да проправим пътя на народа към едно сигурно бъдеще. Ние трябва да търсим другаде смисъла на нашето вълкиско съществуване. Основното условие за този смисъл обаче е самото съществуване на нацията. Законът и свободата са неделими.

Германският народ също трябва да си възвърне правото на единство и свободата да определя самостоятелно своя национален живот. Докато Велика Германия не е организирана като действаща държава и съществуването ѝ не може да бъде гарантирано с мирни договори, германската политика винаги ще остане временна и несигурна. Само въз основа на правото и свободата на нашия народ нашите разсъждения за Volksstaat намират своя смисъл.

Както вече споменахме, Велика Германия е естествено право на нашия народ. Борбата за Велика Германия е решаващ критерий:

Това показва кой се бори за правото и свободата на нашия народ и кой само говори за това. В борбата за Велика Германия германското движение за свобода се обедини и тук демокрацията вече е загубила всякакво морално право да продължава да определя съдбата на нашия народ!

С оглед на ситуацията в света е простено, че обединението, дори повече от тридесет години след примирието, остава недостижима цел. Но е престъпление срещу историческата мисия на нашия народ, че

демократите допуснаха днес единството да не се възприема нито като цел, нито като задача.

NS KAMPFRUF
KAMPFGRUPPE DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

September 1934 26. April 2007 (2007)

Der Kampf geht weiter !

Belang haben nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 an der nationalsozialistischen Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Infanterie von Völkern, Vererbung, Verfolgung und Verlesung haben nicht ausgereicht, das Kern der germanischen Völker Adolf Hitler zu zerstören.

Alle Nationalsozialisten sind weniger gefährliche Täter und Kammernarben-schweren Schicksal an Schicksal im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker. Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Gefahr des biologischen Völkermord ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der vermaledeite Gynäxer ist aber dabei, das Volkstum – gegen alle weißen Völker (V) – zu beseitigen. Keine Mittel und Eisenwerkzeuge, Überführung und Kammernarben.

Oh "legal" oder "illegal", ob im Wahlkampf oder im Innenkampf, ob mit Propagandamittel bewaffnet oder auf einem Schießfeld andere Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hitl Hitler!
Gerdhard Lank

НС уведомителен бюлетин
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (132)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

**Преден доклад
Интервю с Моли**

Трета част

NSK: Настоящите ни проекти очевидно са свързани с философия и изкуство.

Моли, опитете мисленето си за връзването на тези теми и политиката.

Моли: Опитвам се да обновявам фотографите, но най-много съм се концентрирала върху Адолф Хитлер и Армията на човечеството (www.themorningthreemile.com/truth.htm). Беше съм на 21 страници, а имам още толкова много за правене. Изучаването на Втората световна война е абсолютно мило поле от информация. Търсени информация за едно нещо и откривам още две неща, които трябва да прочути. Чувствате се малко като археолог, който открива

the **NEW ORDER**

Number 176 (132) Founded 2017 April 26, 2022 (132)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware contemporary and racial kinness fight side by side for the preservation of our white folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture dilution, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitl Hitler!
Gerdhard Lank

**NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!**

Печатни и онлайн периодични издания на много езици

Стотици книги на много езици

Стотици уеб-сайтове на много езици

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!